

Riešenie sporov v športe a princípy tzv. športového procesného práva

Tomáš Gábriš*

Úvod

Príspevok¹ je zameraný na špecifickú problematiku zabezpečenia tzv. športovej spravodlivosti (*sports justice*, športová justícia). Tento pojem by sme mohli nahradiť a považovať za rovnocenný s pojmom „športové procesné právo“, alebo skôr „športové konanie“ – vzhľadom na kombináciu právnych a mimoprávných noriem upravujúcich túto problematiku. V názve príspevku hovoríme síce primárne o riešení sporov v športe, pojem športová spravodlivosť alebo justícia však nezahŕňa len riešenie „sporov“ v zmysle sporového občianskeho súdneho konania, ale tiež napr. disciplinárnu zodpovednosť a dopingovú zodpovednosť. Športová spravodlivosť, justícia, resp. športové konanie sú teda pojmami širšími než je riešenie sporov v športe. Primárne sa však v tomto príspevku budeme venovať práve riešeniu sporov. Za základný podklad nám pritom bude slúžiť všeobecne záväzná právna úprava v slovenskom zákone o organizácii a podpore športu, a autonómna úprava športového konania v prostredí Slovenského futbalového zväzu. S ohľadom na obmedzený rozsah príspevku sme sa na tomto mieste s poľutovaním museli vzdať širšieho komparatívneho materiálu z iných športových zväzov.

Na úvod je tiež potrebné objasniť štruktúru nášho nasledujúceho výkladu. Za tým účelom hneď na tomto mieste rozčleníme predmet výskumu – spôsoby riešenia sporov a typy konaní. Následne budeme výklad štrukturovať tak, aby sme objasnili všetky naznačené spôsoby zabezpečovania športovej spravodlivosti, s dôrazom na riešenie sporov.

Pramene a právnu povahu úpravy športového konania (konania v procesnom zmysle) môžeme rozlíšiť na

- a) všeobecne záväznú právnu úpravu, a to buď
 1. všeobecnú úpravu (napr. na základe práva na súdnu ochranu všeobecnými súdmi, Ústavným súdom alebo Súdnym dvorom EÚ, či Európskym súdom pre ľudské práva), alebo

2. osobitnú športovú právnu úpravu (v Slovenskej republike (ďalej len „SR“) je to zákon o organizácii a podpore športu č. 300/2008 Z.z. (ďalej len „zákon“), s blanketovými normami prenechávajúcimi podrobnosti na interné športové normy),
- b) internú športovú úpravu, ktorá
 1. môže zakladať požiadavku riešenia sporov rozhodcovským súdom – rozhodcovskými nálezmi rovnakej právnej sily ako majú súdne rozhodnutia, alebo
 2. môže predpokladať konanie pred autonómnymi komisiami, ktorých rozhodnutia nemajú silu rozhodcovských nálezov a súdnych rozhodnutí.

V rámci riešenia „sporov“ podľa druhov sporov – vo vzťahu k priebehu hry a orgánu, ktorý ich rozhoduje – môžeme rozlíšiť:

- a) spory vznikajúce počas hry (herné situácie, rozhodované rozhodcami² a delegátmi),
- b) spory vznikajúce mimo hry (všetky ostatné spory, zahŕňajúce napr. majetkové spory, rozhodované všeobecnými súdmi, rozhodcovskými súdmi alebo autonómnymi športovými orgánmi).

Okrem „sporov“ osobitne rozlišujeme konania vo veci vyvodenia zodpovednosti za

- a) disciplinárne priestupky a
- b) dopingové priestupky (tie v SR predstavujú podmnožinu disciplinárnych priestupkov),

ktorých riešenie tiež predstavuje súčasť športovej justície, ale nejde o „spory“ v pravom zmysle.

O disciplinárnych priestupkoch rozhodujú autonómne orgány – zvyčajne disciplinárne komisie. O dopingových priestupkoch rozhoduje čo do objasnenia skutkového stavu Antidopingová agentúra SR, a čo do sankcie národná športová organizácia (zväz) podľa svojich športových noriem, Antidopingového kódexu a súvisiacich predpisov Svetovej antidopingovej agentúry (WADA), a subsidiárne podľa zákona o organizácii a podpore športu. Rozhodnutie o disciplinárnych aj dopingových priestupkoch pritom môže podliehať ďalšie-

* JUDr. PhDr. Tomáš Gábriš, PhD., LL.M., MA, Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta.

¹ Príspevok je výstupom grantového projektu KEGA 008 UCM-4/2013 Zvyšovanie právneho povedomia v rámci vzdelávania v iných (neprávnických) študijných odboroch.

² Nejde o rozhodcov v zmysle arbitráže. Porovnaj ČORBA, Jozef: *Obchodnoprávne a súťažnoprávne aspekty športu*. Košice: UPJŠ, 2012, s. 171 a nasl.

mu preskúmaniu na súde, rozhodcovskom súde, alebo na osobitnom autonómnom orgáne športového hnutia.

1. Športové konania v zákone NR SR č. 300/2008 Z.z. o organizácii a podpore športu

Zákon o organizácii a podpore športu vo svojej 4. časti rozlišuje tri rôzne typy športových konaní:

1.) v § 24 – rozhodovanie sporov v priebehu hry

Ide o pravidlami medzinárodného športového zväzu upravený spôsob rozhodovania sporu o porušení konkrétneho pravidla v priebehu konkrétnej kolektívnej hry alebo individuálneho športového výkonu. Zákon tu blanketovou normou odkazuje na interné autonómne „pravidlá“, zväčša pravidlá hry (súťaže). O **ich porušení rozhodujú rozhodcovia** určení národným športovým zväzom alebo vyhlasovateľom súťaže, a to osobitne na konkrétne športové podujatie. Požiadavky na odbornú spôsobilosť, bezúhonnosť a fyzickú zdatnosť takýchto rozhodcov určujú pravidlá športovej súťaže.

Rozhodca zásadne rozhoduje na mieste v priebehu hry uložením sankcie alebo nápravného opatrenia podľa pravidiel športovej súťaže. Konkrétne rozhodnutia rozhodcu v priebehu hry sú podľa dikcie § 24 konečné, a zásadne sú nepreskúmateľné (s výnimkou, že by zasiahli do základných práv sankcionovaného športovca). Výnimočne, ak došlo v hre k takému vážnemu porušeniu pravidiel športovej súťaže, že je tým narušená rovnosť súťaženia, národný športový zväz môže v rozsahu a spôsobom vyplývajúcim z pravidiel športovej súťaže dosiahnutý výsledok alebo výkon anulovať a začať disciplinárne konanie voči rozhodcovi, športovcovi alebo športovému klubu.

2.) v § 25 – rozhodovanie sporov mimo konkrétnej hry

Podľa § 25 zákona, spory, ktoré vyplývajú z porušení pravidiel športovej súťaže mimo konkrétnej hry alebo porušení členských povinností športového klubu, **rozhodujú národné športové zväzy svojimi orgánmi** podľa pravidiel športových súťaží a podľa vlastných stanov (príp. iných interných predpisov).

Ide o spory medzi:

- organizátorom športového podujatia a športovým klubom zúčastneným v tejto športovej súťaži, alebo športovcom, ak vystupuje samostatne vo vlastnom mene,
- športovými klubmi, ktoré sú členmi národného športového zväzu, **ak sa netýkajú obchodnoprávných vzťahov alebo ich majetku,**

- športovým klubom, ktorý je členom národného športového zväzu, a športovcom alebo športovým odborníkom, ktorý je v členskom alebo v zmluvnom vzťahu k športovému klubu, **ak sa netýkajú plnenia v oblasti pracovnoprávných alebo občianskoprávných zmluvných nárokov, ktoré sú príslušné rozhodovať súdy.**

Niektoré druhy sporov teda zákon výslovne vyníma z kompetencie športových orgánov riešenia sporov. Mali by o nich rozhodovať všeobecné súdy. Právny poriadok SR však okrem súdnej cesty riešenia týchto prípadov umožňuje aj alternatívne riešenie sporov, a to primárne prostredníctvom **rozhodcovského konania** podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“). ZoRK môže byť využitý aj športovým hnutím, resp. konkrétnym národným športovým zväzom, napr. na zriadenie stáleho rozhodcovského súdu, ako je to v prípade Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu.

Rozhodcovský súd má vo všeobecnosti právomoc rozhodovať spory, ak sa obe strany v osobitnej rozhodcovskej doložke alebo rozhodcovskej zmluve dohodnú na podriadení sa právomoci tohto rozhodcovského orgánu. ZoRK však obmedzuje pozitívnu aj negatívnu enumeráciou druhy sporov, ktoré je možné riešiť v rozhodcovskom konaní. Primárne má ísť o majetkové spory. V prípade, že právomoc rozhodcovského súdu je daná, má rozhodnutie rozhodcu (rozhodcov) rovnakú právnu silu ako súdne rozhodnutie. Iba vo výnimočných prípadoch, vymedzených v ZoRK, je možné takéto rozhodnutie preskúmať súdom, resp. zrušiť ho a nahradiť súdnym rozhodnutím, a to napríklad ak by rozhodoval o veci, ktorá nepatrí podľa ZoRK do právomoci rozhodcovského súdu (napr. ak by preskúmal rozhodnutie orgánu športového hnutia, ktoré by nemalo žiadny rozmer majetkového sporu – v takom prípade rozhodnutie rozhodcovského súdu nebude vynutiteľné oficiálnou právnou cestou, ale nanajvýš iba internými športovými donucovacími prostriedkami).

3.) v § 26 – disciplinárne konanie

Podľa § 26 zákona, disciplinárne konanie možno viesť voči športovcovi, športovému klubu alebo športovému odborníkovi, ktorý porušil pravidlá športovej súťaže v priebehu hry alebo pravidlá vyplývajúce zo stanov športového klubu alebo národného športového zväzu alebo z rozhodnutia ich orgánov.

Skôr ako o „spor“ tu ide o vyvodzovanie „zodpovednosti za delikt“. Nevystupujú tu sporové strany. Príslušný orgán tu vyvodzuje zodpovednosť voči páchateľovi deliktu, a to aj *ex offio*.

Teória práva pritom rozoznáva v rámci právnej zodpovednosti súkromnoprávne a verejnoprávne delikty.³ Verejnoprávne delikty predstavujú:

- a) trestné činy,
- b) priestupky a iné správne delikty,
- c) disciplinárne delikty (v prípade profesných komôr zriadených zákonom), a
- d) ústavnoprávne a medzinárodnoprávne delikty.⁴

V teórii prevažuje názor, že vo všeobecnosti má vyvodzovanie deliktuálnej (disciplinárnej) zodpovednosti v športe súkromnoprávny charakter. Súkromnoprávny charakter zodpovednosti v športe **vychádza z idey, že podmienky tejto zodpovednosti, ako aj ukladané sankcie a mechanizmus ich ukladania sú založené na interných normách športových organizácií, resp. na zmluvách.** Záväznosť pravidiel správania, ako aj právomoc a príslušnosť orgánov vyvodzujúcich zodpovednosť za porušenie pravidiel sa totiž odvodzuje zo zmluvného súhlasu, zmluvného vzťahu medzi športovou organizáciou a „jej“ športovcami („členmi“ alebo zmluvnými partnermi). Ian Blackshaw v tejto súvislosti pripomína rozsudok Civilného oddelenia Švajčiarskeho federálneho tribunálu z 15. marca 1993, vydaný v prípade *G. v. Medzinárodná jazdecká federácia a Športový arbitrážny súd (CAS)*, kde tribunál vyhlásil, že „je všeobecne akceptované, že sankcie stanovené športovými predpismi predstavujú jednu z foriem trestov stanovených zmluvou ...“⁵ Z toho vyplýva prevažujúci pohľad na zodpovednosť v športe ako na súkromnoprávnu, zmluvnú zodpovednosť.

Iní autori však naznačujú aj možné verejnoprávne chápanie, vzhľadom na verejnú povahu sankcií v športe. Verejné prvky podľa nich spočívajú vo:

- a) verejnom charaktere trestu,
- b) priamej zodpovednosti voči fanúšikom, a
- c) existencii nezávislej morálnej autority športových organizácií oprávňujúcej trestať športovcov.⁶

Toto je síce len filozofický prístup k autonómnejmu systému zodpovednosti v športe, aj **zo samotného platného slovenského zákona však vyplýva akýsi osobitný status športovej priestupkovej zodpovednosti a súvisiaceho procesného konania, s niektorými verejnoprávnymi prvkami.**

³ GERLOCH, Aleš: *Teorie práva*. 3. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2004, s. 183 a nasl.

⁴ Tamže.

⁵ BLACKSHAW, Ian S.: *Mediating Sports Disputes: National and International Perspectives*. Haag: T.M.C. Asser Press, 2002, s. 158.

⁶ YOUNG KIM, Janine – PARLOW, Matthew J.: Off-court misbehaviour: Sports leagues and private punishment. In: *The Journal of Criminal Law & Criminology*, vol. 99, 2009, č. 3, s. 592. Dostupné na internete: http://www.law.northwestern.edu/jclc/backissues/v99/n3/9903_573.Parlow.pdf (navštívené dňa 21. 5. 2013).

Podľa zákona totiž disciplinárna zodpovednosť nie je regulovaná výlučne internými športovými normami, ale má aj určitý zákonný rámec. Mandatárnym ustanovením zákona je napr. v praxi takmer vôbec nerešpektované ustanovenie, podľa ktorého disciplinárne konanie možno začať do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo porušenie pravidiel, najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa, keď došlo k porušeniu pravidiel.

Prelínanie verejného a súkromného chápania disciplinárneho konania sa prejavuje aj tým, že zákon výslovne špecifikuje typy disciplinárnych opatrení, ktoré majú disciplinárne orgány zväzov v disciplinárnych konaniach ukladať.

Ide o:

- a) ústne alebo písomné napomenutie,
- b) pokutu,
- c) zákaz účasti v športovej súťaži,
- d) vyradenie zo športovej reprezentácie.

Sadzby uvedených disciplinárnych opatrení však podľa zákona ustanovia národné športové zväzy vo svojich stanovách. Pritom zohľadnia pravidlá medzinárodných športových zväzov, ktorých sú členmi.

Zákon tiež upravuje základné princípy disciplinárneho konania – disciplinárne opatrenia možno uložiť samostatne alebo spolu s iným disciplinárnym opatrením; napomenutie nemožno uložiť spolu s pokutou.

Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia sa podľa zákona prihliada na závažnosť previnenia, na spôsobené následky, na mieru zavinenia a na doterajšie správanie. Od uloženia disciplinárneho opatrenia možno upustiť, ak prerokovanie disciplinárneho previnenia je postačujúce na nápravu vzhľadom na menšiu závažnosť alebo nižšiu mieru zavinenia alebo vzhľadom na dovtedajšie správanie možno odôvodnene predpokladať, že sa nebude opakovať.

Je teda zrejme, že **štát prinajmenšom vytvára právny rámec pre uplatňovanie súkromnoprávnej disciplinárnej zodpovednosti** v športe. Neexistuje pritom žiadny vzťah medzi trestnoprávnymi sankciami, občianskoprávnou zodpovednosťou a disciplinárnymi športovými sankciami, čo môže viesť k situáciám, že športovci sú trestaní viackrát za ten istý čin.⁷

Osobitnú kategóriu disciplinárnych priestupkov, so silnejšou štátnou (a dokonca medzinárodnou) ingerenciou predstavujú **dopingové priestupky** a ich sankcionovanie.

Problematika úpravy dopingovej disciplinárnej zodpovednosti bola pôvodne výlučne autonómnu záležitosťou športových organizácií a ich športových pravidiel. Až následne bola prevzatá do štátom vynutiteľných právnych noriem. V podmienkach SR je problematika dopingovej disciplinárnej zodpovednosti v športe upravená primárne

⁷ GARDINER, Simon et al.: *Sports Law*. 3. vyd. Londýn: Cavendish Publishing Ltd., 2006, s. 660.

v zákone o organizácii a podpore športu. Podávanie anabolických látok sa okrem toho postihuje aj prostriedkami trestného práva, a to jednak s cieľom ochrany ľudského života a zdravia, a na druhej strane s cieľom ochrany ideálu poctivej súťaže, napr. možným chápaním víťazstva v športovom zápase po požití dopingu ako podvodného konania.

Zákonná úprava dopingu opäť vyvoláva niekoľko teoretických otázok spojených s problémom zaradenia dopingových deliktov do systému právnych deliktov. Právny charakter trestania za doping – najmä otázka či ide o verejnoprávne alebo súkromnoprávne delikty – je predmetom záujmu predovšetkým u zahraničných autorov.⁸

Ak aj považujeme vo všeobecnosti športové priestupky za súkromnoprávny zodpovednostný systém, vyplývajúci zo zmluvného podriadenia sa športovým normám, už vyššie sme preukázali, že minimálne v slovenských pomeroch neplatí, že táto zodpovednosť vyplýva výlučne z interných noriem športových organizácií. To isté, a v ešte väčšom rozsahu, platí aj pre dopingové priestupky.

Právna úprava boja proti dopingu sa do zákona dostala zdĺhavou cestou od Legislatívneho zámeru zákona o športe z roku 2004, ktorý predpokladal, že v tejto otázke bude prijatý osobitný zákon, cez návrh z roku 2007, ktorý zastával rovnakú ideu, až po konečný návrh z roku 2008, ktorý si osvojil myšlienku zaradenia rámcovej úpravy tejto problematiky do zákona o športe s tým, že podrobnosti budú upravené vo forme vyhlášky Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR (ďalej len „Ministerstvo školstva SR“). Zodpovednosť za doping sa tak v súlade s medzinárodnými záväzkami SR stala súčasťou explicitnej právnej úpravy, a dopingové delikty preto nemožno považovať výlučne za súkromnoprávne, rovnako ako sa za súkromnoprávnu nepovažuje ani Svetová antidopingová agentúra WADA.

Určitý status dopingových deliktov v rámci systému deliktov špecifikuje výslovne aj § 19 ods. 3 zákona:

Za porušenie zákazu dopingu znáša disciplinárnu zodpovednosť športovec, ktorému bolo dokázané, že v jeho tele sa nachádza dopingová látka, ako aj športový odborník, ktorý sa stará o prípravu športovca ako tréner, lekár alebo športový funkcionár, ak športovcovi podal dopingovú látku, navádza ho na jej užívanie, povzbudzuje ho alebo mu inak pomôže pri obstaraní alebo užití dopingovej látky.

Ide teda o disciplinárnu zodpovednosť a o disciplinárne delikty. Pritom však nejde o klasickú verejnoprávnu, ani súkromnoprávnu úpravu disciplinárnej zod-

povednosti. Obsahuje totiž isté odchýlky, ktoré sú špecifické pre trestanie dopingu ako činnosti spojenej výhradne so športovou činnosťou.

Prejavom špecifického charakteru trestania za doping je napríklad skutočnosť, že zákon nešpecifikuje, ktoré látky treba považovať za dopingové látky. Zákon sa v § 19 odvoláva na „Užívanie a držanie liekov, liečiv a iných chemických látok uvedených v zoznamoch medzinárodných antidopingových organizácií alebo medzinárodných športových zväzov ako zakázaných dopingových látok...“ Autonómne športové hnutie teda vytvára zoznam zakázaných látok vo forme medzinárodnej normy Svetovej antidopingovej agentúry (WADA). Ministerstvo školstva SR až následne podľa § 4 zákona každoročne zverejňuje zoznam dopingových látok. Ani v tomto prípade však nejde o zoznam tvorený primárne štátom, ale o zoznam vychádzajúci z dielne WADA na báze akceptácie Svetového antidopingového kódexu. Osobitné vydávanie Ministerstvom školstva SR má zrejme za cieľ iba legitimizovať a legalizovať tento zoznam ako dokument, ktorý má význam pre vyvedenie právnych dôsledkov podľa zákona, v súvislosti s trestaním dopingu.

Vyvstáva pritom otázka, čo v prípade, ak Ministerstvo nevydá zoznam dopingových látok, resp. nezareaguje včas na najnovšie zmeny tohto zoznamu. Podľa formulácie § 19 zákona by v takom prípade mal byť pre slovenské športové hnutie záväzný zoznam hybridnej verejno-súkromnej organizácie WADA (vytvorili ju zmluvné štáty a súkromnoprávne športové hnutie).

Zmiešaný charakter dopingovej disciplinárnej zodpovednosti – na pomedzí verejného práva a súkromného práva – naznačuje aj formulácia zákona č. 300/2008 Z.z., ktorý predpokladá, že sankcie za dopingové previnenia neukladá orgán verejnej správy, ale národný zväz, ktorý pritom vychádza zo športových predpisov Svetovej antidopingovej agentúry a medzinárodných športových federácií. Ide o osobitný princíp trestania dopingu: „Princíp oddelenosti rozhodovania o vine a o treste vychádzajúci zo Svetového antidopingového kódexu vyžaduje, aby sankcie za porušenie zákazu dopingu v športe vydal národný športový zväz, ktorý je disciplinárnym orgánom voči športovcovi, a to bez ohľadu na to, či je alebo nie je členom národného športového zväzu.“⁹

Zákon teda v súlade s medzinárodnoprávnymi záväzkami SR rozlišuje rovinu rozhodovania o vine (konštatovanú Antidopingovou agentúrou SR) a rovinu sankčnú. Kým prvá je presne vymedzená v zákone, s odkazom na zoznam látok vypracovaný WADA alebo medzinárodnou federáciou a zverejňovaný pre právnu istotu aj Ministerstvom školstva SR, sankcie sú primárne v kompetencii autonómneho športového hnutia

⁸ VÖLLMECKE, Julia: Doping As a Crime? The Policy Issue Concerning the Choice of Method to Deal with Doping. In: *The International Sports Law Journal*, 2008, č. 1–2; TARRAST, Lauri: Interplay Between Doping Sanctions Imposed by a Criminal Court and by a Sport Organization. In: *The International Sports Law Journal*, 2007, č. 3–4.

⁹ Návrh zákona o športe z roku 2008. Dostupné na internete: <http://www.nrsr.sk/Default.aspx?sid=zakony/cpt&ZakZborID=13&CisObdobia=4&ID=335> (navštívené dňa 21. 5. 2013).

a jeho interných noriem. Iba v prípade, že takáto sankcia nie je určená, zákon sekundárne prikazuje národnému zväzu uložiť zákonnú sankciu zákazu výkonu športovej činnosti:

Ak Svetová dopingová agentúra alebo medzinárodný športový zväz neurčí iné pravidlá, národný športový zväz potrestá športovca za užitie dopingu dočasným alebo doživotným zákazom účasti na športových súťažiach a vyradením zo športovej reprezentácie

a) dočasným zákazom na dva roky, ak išlo o prvé zistenie užitia dopingu,

b) doživotným zákazom, ak išlo o opakované zistenie užitia dopingu. (§ 21 ods. 1).

Aj sankciu podľa písm. a) však má národný zväz možnosť zmeniť vzhľadom na okolnosti prípadu:

Sankciu podľa odseku 1 písm. a) môže národný športový zväz zmeniť na napomenutie alebo na zákaz účasti na športových súťažiach na jeden rok, ak športovec

a) požil dopingovú látku v súvislosti s jeho zdravotným stavom a obsahovali ju lieky, ktoré mu boli predpísané, alebo

b) preukáže, že nepožil dopingovú látku s cieľom zvýšiť svoj športový výkon. (§ 21 ods. 2).

V konečnom dôsledku teda o sankcii rozhoduje národný zväz. Keďže však športový zväz zásadne nemá charakter orgánu verejnej správy (bolo by však možné tvrdiť, že ho má – výlučne na tento účel, keďže na základe zverenia zákonom rozhoduje o právach občanov), je preto otázne, či túto sankčnú kompetenciu národného športového zväzu máme chápať ako súčasť verejnoprávneho deliktuálneho vzťahu, alebo ide o súkromnoprávny vzťah.

Zastávame pritom kompromisné stanovisko, že dopingový delikt, ako aj konanie a sankcia majú zmiešaný – verejnoprávny aj súkromnoprávny charakter, obdobne ako samotná organizácia WADA. Verejnoprávnosť sa prejavuje tým, že štát na základe svojich medzinárodnoprávných záväzkov subsidiárne zabezpečuje trestanie pôvodne výlučne súkromnoprávneho deliktu vyplývajúceho iba z autonómnych predpisov športového hnutia. Až verejný záujem o šport bez dopingu priniesol zákonnú úpravu deliktu, konania o tomto delikte, a úpravu sankcie zaň, pričom však naďalej zostáva v zákone zvýraznená primárna úloha športového hnutia pri potieraní dopingu v športe.

Z uvedeného môžeme vyvodit' nasledujúce závery. Slovenská všeobecne záväzná právna úprava rozlišuje tri typy zabezpečenia športovej spravodlivosti:

1. Sporové konanie:

a) rozhodovanie sporov počas hry rozhodcami¹⁰

b) rozhodovanie sporov mimo hry poverenými orgánmi.

V tejto oblasti zákon umožňuje širokú internú autonómiu úpravy rozhodovania sporov, s výnimkou niektorých druhov sporov, ktoré sú vyhradené súdom a rozhodcovským súdom.

2. Disciplinárne konanie – sankcionuje disciplinárne previnenia spáchané počas hry¹¹ aj mimo hry.

Zákon osobitne upravuje princípy disciplinárneho konania a disciplinárne opatrenia, ktoré možno za disciplinárne priestupky ukladať, čo predstavuje čiastočný verejnoprávny prvok. Osobitne sa verejnoprávny prvok prejavuje pri úprave sankcií za dopingový disciplinárny priestupok. Disciplinárne konanie je teda upravené kogetnejšie ako sporové konanie, a do vyššej miery sa v ňom prejavuje verejnoprávna ingerencia.

2. Interná úprava športového konania na príklade futbalu

Ako príklad **internej úpravy sporového konania a disciplinárneho konania (spolu „športovej spravodlivosti“, „športového konania“)** sme si zvolili príklad novoprijatých (v roku 2012) Stanov Slovenského futbalového zväzu (ďalej len „SFZ“). Ide o interný predpis, ktorý nemá povahu všeobecne záväzného predpisu. Je prijímaný na základe blanketovej normy v zákone o združovaní občanov, ktorý predpokladá, že občianske združenia (akým je aj „SFZ“) si prijímajú vlastné stanovky, ktoré sú podmienkou vzniku občianskeho združenia (registrujú sa totiž na Ministerstve vnútra SR). Ich právny účinok vo vzťahu k členom občianskeho združenia má pritom povahu súkromnoprávnej zmluvnej záväznosti (záväzku), nakoľko každý člen svojím členstvom v občianskom združení vyjadruje (tacitne alebo výslovne) svoj zmluvný súhlas riadiť sa stanovami tohto združenia. S dávkou zjednodušenia môžeme stanovky prirovnáť k všeobecným obchodným podmienkam.

2.1 Autonómna úprava rozhodovania športových sporov

Článok 13 Stanov SFZ upravuje autonómne riešenie sporov v rámci futbalového hnutia. Podľa tohto článku, **členovia SFZ sa svojím súhlasom so Stanovami vyjadreným svojím členstvom v SFZ zaväzujú v prípade vzniku sporov v rámci futbalového hnutia, súvisiacich s organizovaním alebo vykonávaním športovej činnosti, ovplyvňujúcich súťaže, účastníkov súťaží, hráčov, funkcionárov a pracovníkov aparátu SFZ, rešpektovať právomoc riešiť takéto spory prednostne prostredníctvom príslušných orgánov SFZ a reš-**

¹⁰ Tu však máme za otázky, či ide skutočne o spory v zmysle sporov v civilnom konaní. Zrejme ide skôr o sporné herné situácie.

¹¹ Môže ísť o tzv. herné previnenia, ktoré rozlišujú niektoré športové interné predpisy.

pektovat' právomoc rozhodcovského súdu zriadeného SFZ, pod sankciou disciplinárneho opatrenia v zmysle disciplinárneho poriadku. Na rozhodcovský súd sa dotknutý člen SFZ môže obrátiť až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov v konaní pred príslušnými orgánmi SFZ, ak v stanovách alebo v štatúte rozhodcovského súdu nie je stanovené inak.

Táto úprava znamená, že presne v duchu zmocnenia zákonom o organizácii a podpore športu Stanovy SFZ upravujú interné riešenie sporov, pričom nevyužívanie interného riešenia sporov sa považuje za porušenie Stanov a za disciplinárny priestupok.

2.2 Autonómna úprava športového disciplinárneho konania

V súlade so zákonom Stanovy SFZ upravujú aj **disciplinárne konanie a disciplinárne opatrenia**, hoci tu idú nad rámec zákona a podľa vzoru nadnárodných disciplinárnych predpisov zavádzajú viacero ďalších disciplinárnych opatrení, ktoré zákon nepozná.

Disciplinárne opatrenia, ktorými je možné postihnúť v disciplinárnom konaní fyzickú osobu i právnickú osobu, predstavujú:

- a. upozornenie,
- b. pokarhanie,
- c. pokuta,
- d. odobratie ceny.

Disciplinárne opatrenia, ktorými je možné v disciplinárnom konaní postihnúť fyzickú osobu, sú:

- e. vylúčenie:
 - i. zo SFZ,
 - ii. z reprezentácie,
- f. pozastavenie výkonu
 - i. funkcie,
 - ii. športovej činnosti alebo
 - iii. inej ako športovej činnosti,
- g. zákaz vstupu do šatní, do technickej zóny, vrátane priestorov lavičky náhradníkov, do priestorov extra sedenia alebo do iných určených priestorov štadióna,
- h. zákaz vstupu na štadión,
- i. zákaz účasti na všetkých aktivitách spojených s futbalom,
- j. verejnoprospešná práca/činnosť pre futbalové hnutie, SFZ alebo jeho člena.

Disciplinárne opatrenia, ktorými je možné v disciplinárnom konaní postihnúť právnickú osobu, sú:

- k. krátenie dotácie alebo refundácie už uhradených výdavkov/nákladov z dotácie poskytnutej SFZ štátom, samosprávou, FIFA alebo UEFA,

- l. zákaz uchádzať sa o dotácie alebo zákaz využiť inštitút refundácie už uhradených výdavkov/nákladov z dotácie poskytnutej SFZ štátom, samosprávou, FIFA, UEFA alebo z iného zdroja,
- m. zákaz prestupov,
- n. odohranie stretnutia bez divákov,
- o. odohranie stretnutia na neutrálnej pôde,
- p. zákaz uskutočnenia jedného alebo viacerých stretnutí na konkrétnom štadióne,
- q. zrušenie výsledku stretnutia,
- r. vylúčenie zo súťaže,
- s. kontumácia,
- t. odobratie bodov,
- u. preradenie do nižšej súťaže.

Popri disciplinárnych opatreniach môžu byť na dosiahnutie účelu disciplinárneho konania ukladané aj primerané obmedzenia a povinnosti.

Interná úprava obsahuje aj vyjadrenie niektorých princípov disciplinárneho konania. Platí tak, že na dosiahnutie účelu disciplinárneho konania môžu byť disciplinárne opatrenia ukladané aj podmienčne. Upozornenie a pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou.

V záujme individuálnej a generálnej prevencie, ako aj v záujme výchovného pôsobenia na mládež i ostatných členov futbalového hnutia, môže byť rozhodnuté o zverejnení disciplinárneho rozhodnutia v plnom znení na webovom sídle SFZ. Inak sa zverejňuje obvyklým spôsobom iba uložené disciplinárne opatrenie.

Disciplinárne konanie vedie v štruktúrach SFZ Disciplinárna komisia SFZ, upravená v čl. 58 Stanov SFZ. Podľa ods. 1, Disciplinárna komisia je prvostupňovým orgánom zabezpečenia spravodlivosti SFZ, ktorý rozhoduje o porušení povinností vyplývajúcich z normatívneho systému SFZ, rozhodnutí orgánov SFZ a jeho členov, za ktoré ukladá disciplinárne opatrenia.

Disciplinárna komisia rozhoduje spravidla v trojčlenných senátoch. Vo veciach určených v disciplinárnom poriadku môže rozhodnúť aj určený člen komisie samostatne. V najzávažnejších veciach môže predseda komisie rozhodnúť, že rozhodnutie bude prijaté po prerokovaní a hlasovaní v pléne tvorenom všetkými členmi komisie.

Osobitný dopingový disciplinárny priestupok je v interných športových normách obsiahnutý iba stručne vzhľadom k tomu, že **problematika dopingu** je podrobne upravená jednak na medzinárodnej úrovni v Kódexe WADA, a tiež na národnej úrovni v zákone o organizácii a podpore športu. Ako príklad nám opäť môže poslúžiť futbal. Príloha 1 k Disciplinárnemu poriadku SFZ obsahuje Sadzobník trestov za disciplinárne previnenia jednotlivcov (hráči, tréneri, funkcionári), ktorý pod bodom 12 uvádza aj Porušovanie zákazu o používaní dopingu. Požitie alebo poskytnutie možnosti požitia prostriedkov zakázaných príslušnými predpismi, preukázané výsledkom antidopingovej skúšky, sa trestá

v prvom prípade trestom zastavenia činnosti na 2 až 6 mesiacov, a pri opakovaní trestom zastavenia činnosti na 6 až 12 mesiacov. Táto úprava je miernejšia ako subsidiárna sankcia, ktorú by národný zväz mal uložiť na základe zákona o organizácii a podpore športu.

V prílohe 2 k Disciplinárnemu poriadku SFZ, ktorá obsahuje Sadzobník trestov za disciplinárne previnenie kolektívov (telovýchovné jednoty, kluby a družstvá) sa v bode 7 trestá Porušovanie zákazu o používaní alebo umožnení použitia dopingu, konkrétne použitie nedovolených prostriedkov príslušníkmi klubu, preukázané na základe výsledkov antidopingových skúšok. Trest má formu peňažnej pokuty uloženej klubu.

2.3 Autonómna úprava športového opravného a preskúmovacieho konania

Osobitný interný orgán zabezpečenia športovej spravodlivosti v opravnom a preskúmovacom konaní predstavuje v podmienkach SFZ **Odvolačná komisia SFZ** (čl. 59 Stanov SFZ) ako orgán s odvolacou a prieskumnou právomocou.

Odvolačná komisia rozhoduje v druhom stupni o **odvolaniach proti rozhodnutiam** volebnej komisie, disciplinárnej komisie, proti rozhodnutiam odborných komisií a iných orgánov SFZ vydaných v prvom stupni, proti ktorým je odvolanie prípustné, ak nie je v Stanovách SFZ ustanovené inak. Podmienkou prijatia podnetu na konanie Odvolacej komisie SFZ je vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov prípustných podľa predpisov jednotlivého člena SFZ, ak nejde o prípady, kedy vec neznesie odklad, najmä z hľadiska športovotechnických dôsledkov.

Zároveň však umožňuje **preskúvanie niektorých postupov a rozhodnutí** orgánov SFZ v prieskumnom konaní. **Nejde teda primárne o orgán rozhodovania „sporov“, ale o orgán zabezpečujúci opravné a preskúmovacie konanie na úrovni národného športového zväzu, v inej ako sporovej agende.** So zjednodušením ho možno pripodobniť správne súdnictvu. Výsledkom preskúmovacieho konania môže byť rozhodnutie, stanovisko, odporúčanie alebo podnet na konanie iného orgánu SFZ alebo jeho člena alebo na zmenu predpisov SFZ alebo jeho člena.

2.4 Autonómna úprava športového rozhodcovského konania

Stanovy SFZ pokročili o krok ďalej než to predpokladal zákon, a to tým, že využívajú možnosť **mimosúdneho rozhodcovského športového konania**, keď predpokladajú zriadenie Rozhodcovského súdu SFZ a vyžadujú, aby členovia SFZ uznali právomoc a príslušnosť tohto súdu, ako aj Športového arbitrážneho súdu v Lausanne („*Court of Arbitration for Sport*“;

ďalej len „CAS“¹²) ako najvyššieho nezávislého a nestranného rozhodcovského súdu pre riešenie športových sporov s medzinárodným prvkom. Členovia SFZ majú zároveň zabezpečiť rešpektovanie konečných rozhodnutí týchto orgánov subjektmi, ktorých sa tieto rozhodnutia týkajú, a ktoré podliehajú ich právomoci.

Stanovy SFZ teda rozoznávajú aj osobitné rozhodcovské konanie, vychádzajúce zo ZoRK, ktorý umožňuje vytvoriť orgány mimosúdneho riešenia sporov s povahou arbitráže, a ktorých rozhodnutia (nálezy) sú právne záväzné a rovnocenné súdnym rozhodnutiam.

Na tomto mieste môžeme zo Stanov SFZ uviesť, že podľa čl. 65 Stanov SFZ, SFZ zriaďuje stály rozhodcovský súd ako nezávislý orgán pre rozhodovanie športových sporov a majetkových nárokov nezávislými rozhodcami podľa predpisov o rozhodcovskom konaní platných na území SR a to bez ohľadu na športové odvetvie, v rámci ktorého vznikli.

Rozhodcovský súd sa pri svojej činnosti podľa Stanov SFZ riadi platnými právnymi predpismi, svojím štatútom a rokovacím poriadkom. Rozhodcovský súd rozhoduje majetkové spory, ktoré vzniknú v štruktúrach SFZ, jeho členov, im podliehajúcich osôb a všetkých, ktorí sa podriadia jeho právomoci, pokiaľ to pripúšťajú predpisy o rozhodcovskom konaní, platné na území SR. Rozhodcovský súd môže rozhodovať aj spory iných národných športových zväzov a ich členov, ktorí sa podriadia jeho právomoci.

Primárnou je teda agenda „sporového konania“. Rozhodcovský súd je však pritom oprávnený rozhodovať aj o návrhoch na **preskúvanie konečných rozhodnutí orgánov SFZ**, oblastných a regionálnych zväzov, Únie ligových klubov, Slovenského futbalu a futbalových klubov, ak sa tieto rozhodnutia týkajú majetkových alebo iných vecí spadajúcich do pôsobnosti Rozhodcovského súdu podľa predpisov upravujúcich rozhodcovské konanie, platných na území SR. Keďže rozhodcovské konanie sa pripúšťa zásadne v sporových majetkových veciach, aj na úrovni opravného/preskúmovacieho rozhodcovského konania pôjde **najmä o sporovú agendu**. Pokiaľ by Rozhodcovský súd prekročil zákonné medze svojej právomoci rozhodovať o majetkových sporoch, také rozhodnutie by nemalo právnu silu súdneho rozhodnutia. Bolo by teoreticky vynutiteľné iba interne – športovým hnutím a jeho orgánmi (napr. disciplinárnou komisiou v disciplinárnom konaní), pokiaľ by však nebolo vydané zároveň aj v rozpore so Stanovami SFZ. Stanovy SFZ pritom vý-

¹² Pozri napr. SÝKOROVÁ CHMELÁROVÁ, Katarína – KOVÁČOVÁ, Denisa: Športový arbitrážny súd – CAS. In: *Notitiae ex Academia Bratislavensi Iurisprudentiae*, 2009, č. 3, s. 113–118. Dostupné na internete: https://www.uninova.sk/pf_bvsp/casopis/03-2009_Notitiae_ex_Academia_Bratislavensi_Iurisprudentiae.pdf (navštívené dňa 21. 5. 2013).

slovne zdôrazňujú, že Rozhodcovský súd môže rozhodovať iba vo veciach, ktoré mu vymedzuje ZoRK.

Iné športové zväzy, napríklad ľadového hokeja, nezaložili vlastný rozhodcovský súd, a na účely riešenia sporov, ale aj na preskúmvaciu činnosť určili **osobitný autonómny orgán – arbitrážnu komisiu**. Tá však nemá postavenie rozhodcovského súdu, a ani jej rozhodnutia nie sú právne vymožitelné. Na medzinárodnej úrovni má vo svete futbalu takúto pozíciu Rozhodcovská komora FIFA (*FIFA Dispute Resolution Chamber*).

Sumárne možno **zhrnúť**, že v rámci internej úpravy zabezpečenia športovej spravodlivosti rozlišujeme:

- a) Autonómne riešenie sporov – rozhodcovským súdom alebo osobitným autonómny orgánom.
- b) Autonómne disciplinárne konanie vrátane dopingového disciplinárneho konania.
- c) Autonómne opravné/preskúmvacie konanie, ktoré zväčša predstavuje súkromnoprávnu autonómu obdobu správneho súdnictva.

Posledné uvedené konanie pritom nemá svoju explicitnú oporu v zákone.

3. Princípy a zásady športového konania

Už vyššie sme poukázali na to, že **zákon** o organizácii a podpore športu špecifikuje niektoré postupy pri rozhodovaní o disciplinárnych priestupkoch a ukladaní disciplinárnych opatrení.¹³

Z hľadiska **autonómnej internej úpravy konania** pred orgánmi športovej spravodlivosti v rámci SFZ majú podľa čl. 2 písm. o) Stanov SFZ platiť v **každom športovom konaní základné zásady spravodlivého procesu**:

- i. zákonnosť,
- ii. nezávislosť a nestrannosť rozhodujúceho orgánu,
- iii. rovnosť strán,
- iv. prezumpcia nevinoty,
- v. právo na obhajobu,
- vi. právo na právne zastúpenie,
- vii. právo na informácie (nahliadanie do spisu),
- viii. dodržiavanie lehôt.

Podľa čl. 12 ods. 2 Stanov SFZ aj **disciplinárne konanie** rešpektuje princípy spravodlivého procesu, a navyše aj materiálnej spravodlivosti. Ukladané discipli-

¹³ Disciplinárne opatrenia možno uložiť samostatne alebo spolu s iným disciplinárnym opatrením; napomenutie nemožno uložiť spolu s pokutou. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia sa podľa zákona prihliada na závažnosť previnenia, na spôsobené následky, na mieru zavinenia a na doterajšie správanie. Od uloženia disciplinárneho opatrenia možno upustiť, ak prerokovanie disciplinárneho previnenia je postačujúce na nápravu vzhľadom na menšiu závažnosť alebo nižšiu mieru zavinenia alebo vzhľadom na dovedajšie správanie možno odôvodnene predpokladať, že sa nebude opakovať.

nárne opatrenia pritom musia byť oprávnené a primerané k druhu a závažnosti porušenia pravidiel alebo predpisov.

Čl. 66 ods. 4 Stanov SFZ navyše osobitne dodáva, že **rozhodcovské konanie** sa spravuje princípmi efektívnosti, rýchlosti a hospodárnosti.

Množina uvedených zásad predstavuje explicitne vyjadrené znaky **základného princípu športového konania – spravodlivého procesu**.

Postupujúc v analýze ďalej od základného princípu spravodlivého procesu, použijúc analógiu k civilnému procesu – sporovému a mimosporovému konaniu, a k správnomu a trestnému procesu, môžeme stručne, ale **komplexne abstrahovať nasledujúce jednotlivé zásady športového konania**, bez ohľadu na ich výslovné vyjadrenie a pomenovanie v zákone alebo v internej úprave:

- zásada rovnosti účastníkov
- zásada ústnosti
- zásada priamosti
- zásada verejnosti
- zásada voľného hodnotenia dôkazov
- zásada hospodárnosti a efektívnosti
- zásada neformálnosti
- zásada jednotnosti konania (arbitrárneho poriadku)
- zásada koncentrácie (legálneho poriadku – vo vymedzených prípadoch).

Zásadami sporového konania sú osobitne:

- dispozičná zásada
- prejednacia zásada
- zásada kontradiktórnosti.¹⁴

Zásadami disciplinárneho konania sú:

- zásada oficiality
- zásada vyhľadávacia (vyšetrovacia, inkvizičná).

Prieskumné a rôznorodé konania mimo sporovej agendy sa spravujú kombináciou uvedených zásad, a vo všeobecnosti apelačným princípom (zásadou) opravného konania.

Všetky **uvedené zásady v ich rôznych kombináciách predstavujú podmienky a podoby naplnenia princípu spravodlivého procesu**.

Spravodlivý proces je pritom legálnym pojmom, s ktorým operuje najmä medzinárodné právo, a týka sa konania pred súdnymi tribunálmi. Z hľadiska športu má z tohto hľadiska význam otázka, či právo na spravodlivý proces zaručované v medzinárodných dohovoroch a v Ústave SR zahŕňa aj rozhodcovské a disciplinárne konanie v rámci športových organizácií. Spravodlivý proces ako základná prirodzenoprávna hodnota by sa

¹⁴ FICOVÁ, Svetlana a kol.: *Občianske právo procesné: Základné konanie*. Bratislava: VO PraF UK, 2008, s. 63.

zrejme mal aplikovať pri každom konaní, nielen pred formálnym súdom.

Tento problém sa riešil pred časom v Austrálii, kde bola prítomná debata o tom, či disciplinárne tribunály, a to najmä v športe, sú povinné uplatňovať pri svojom rozhodovaní princípy prirodzenej spravodlivosti. Otázka sa však v danom konkrétnom súdnom spore definitívne nevyriešila.¹⁵ Napriek tomu nutnosť nezávislosti rozhodovacieho orgánu športovej organizácie predstavuje podmienku ako zabrániť spochybneniu športového rozhodnutia pred súdom.¹⁶ Totiž vždy, keď športová organizácia svojím rozhodnutím (alebo úkonom, či opomenutím) zasiahne do práv a slobôd športovca (prípadne aj vrátane práva na spravodlivý proces, ak ho vzťahujeme paušálne aj na športové konanie), mal by mať športovec možnosť nechať toto rozhodnutie (úkon, opomenutie) preskúmať súdom.

Zákon o združovaní občanov č. 83/1990 Zb. výslovne vo svojom § 15 zaručuje každému členovi občianskeho združenia právo obrátiť sa na súd v prípade, ak by rozhodnutie združenia zasiahlo do jeho práv, a judikatúra uznáva aj možnosť preskúmania iných zásahov, než sú zásahy vo forme rozhodnutí. Obdobne sa ochrana môže domáhať aj športovec, ktorý nie je členom športovej organizácie (občianskeho združenia), ale sa zmluvne podriadil jej právomoci, ak mu orgán športovej organizácie svojím postupom alebo rozhodnutím spôsobil škodu.

Niektoré výsledky tohto prístupu, presadzujúceho princípy spravodlivého procesu aj v športovom konaní, sa prejavili napr. v úprave procesných pravidiel konania Rozhodcovskej komory FIFA (interného medzinárodného športového orgánu riešenia sporov bez povahy rozhodcovského konania). Tieto zahŕňajú právomoc Komory rozhodovať iba vo veciach zmluvy, ktorá bola registrovaná na národnom futbalovom zväze, ďalej zakotvujú zásadu *non ultra petita* (náhrada nesmie byť vyššia ako požadovaná), *culpa in contrahendo* (povinnosť na náhradu vzniknutých škôd v procese zlyhaného vyjednávania), *res iudicata* a zásadu *pacta sunt servanda*.¹⁷ Okrem toho je ďalej do budúcnosti možné

a vhodné zohľadniť aj ďalšie aspekty spravodlivého konania, napr. verejnosť konania.¹⁸

Záver

Záverom možno zhrnúť, že zákon o športe výslovne predpokladá, že niektoré druhy sporov nebudú rozhodovať športové orgány, ale budú zverené **výlučne súdom v súdnom konaní – ide o obchodnoprávne a občianskoprávne majetkové veci a pracovnoprávne veci**. Podľa § 25 zákona ide o spory medzi:

b) *športovými klubmi, ktoré sú členmi národného športového zväzu, ak sa netýkajú obchodnoprávných vzťahov alebo ich majetku,*

c) *športovým klubom, ktorý je členom národného športového zväzu, a športovcom alebo športovým odborníkom, ktorý je v členskom alebo v zmluvnom vzťahu k športovému klubu, ak sa netýkajú plnenia v oblasti pracovnoprávných alebo občianskoprávných zmluvných nárokov, ktoré sú príslušné rozhodovať súdy.*

V podmienkach SR teda v súčasnosti riešenie športových sporov, ktoré majú občianskoprávny, obchodnoprávny, či pracovnoprávny aspekt, prebieha na úrovni všeobecných súdov, ktorých príslušnosť nemožno vylúčiť inak ako rozhodcovskou doložkou (tá sa vôbec nepripúšťa v pracovnoprávných veciach).

Rozhodovanie sporov v športe mimo konkrétnej hry teda môže prebiehať aj na úrovni **rozhodcovského konania**, ktorého výsledok má rovnakú právnu silu ako súdny rozsudok. Formálne rozhodcovské konanie predpokladá pre svoju prípustnosť splnenie určitých podmienok,¹⁹ ktoré v SR upravuje ZoRK. V súčasnosti v oblasti rozhodcovského riešenia športových sporov pôsobí na Slovensku iba jeden štátom uznaný rozhodcovský súd – Rozhodcovský súd SFZ. Na medzinárodnej úrovni túto úlohu plní CAS.

Všetky ostatné „**rozhodovacie**“ konania športových zväzov v SR nemajú charakter oficiálneho rozhodcovského konania a rozhodnutia v rámci nich vydané preto nemajú právnu silu priznávanú nálezom v rozhodcovskom konaní. Napríklad na úrovni Slovenského zväzu ľadového hokeja túto úlohu plní osobitný rozhodovací orgán SZLH – Arbitrážna komisia. Takéto konanie má tiež svoju medzinárodnú dimenziu. V oblasti futbalu ide o rozhodovanie sporov orgánmi FIFA,

¹⁵ NOLAN, Anthony: Australian Rules Football: Disciplinary Processes. In: *Arbitration International*, 16, 2000, č. 4, s. 483.

¹⁶ Podobný problém vyvstal aj v súvislosti s riešením sporov v rámci Formuly 1. Pozri KAUFMANN-KOHLER, Gabrielle – PETER, Henry: Formula 1 Racing and Arbitration: The FIA Tailor-Made System for Fast Track Dispute Resolution. In: *Arbitration International*, 17, 2001, 2, s. 174.

¹⁷ SOEK, Janwillem: Termination of International Employment Agreements and the „Just Cause“ Concept in the Case Law of the FIFA Dispute Resolution Chamber. In: *International Sports Law Journal*, 2007, 3–4, s. 31. Dostupné na internete:

http://www.asser.nl/sportslaw-webroot/cms/documents/cms_sports_id121_1_ISLJ%202007_3-4.pdf (navštívené dňa 21. 5. 2013).

¹⁸ BLACKSHAW, Ian: *Should Sports Disciplinary Proceedings Be Held in Public? In: The International Sports Law Journal*, 2005, č. 3–4, s. 54. Dostupné na internete: http://www.asser.nl/sportslaw-webroot/cms/documents/cms_sports_id80_1_ISLJ_2005-3-4.pdf (navštívené dňa 21. 5. 2013).

¹⁹ ŠTEVČEK, Marek: Základné teoretické problémy a východiská rozhodcovského konania v Slovenskej republike. In: *Aktuálne problémy vo vývoji práva SR a ČR*. Bratislava: VO PraF UK, 2008, s. 114–121.

ktoré predstavujú Výbor FIFA pre štatút hráčov a Rozhodcovská komora FIFA.

Osobitný druh autonómneho športového konania bez povahy rozhodcovského konania predstavuje **disciplinárne konanie vrátane dopingového konania** (niektoré zväzy v internej úprave rozlišujú aj osobitné **konanie vo veci herných previnení**, ako akéhosi druhu disciplinárnych priestupkov počas hry). Môže prebiehať na národnej aj medzinárodnej úrovni. Obdobne ako národné zväzy, si totiž aj medzinárodné športové organizácie vytvárajú vlastné disciplinárne pravidlá.

Osobitnú kategóriu predstavuje interné **opravné a preskúvacie** konanie.

Pre všetky športové konania by pritom mal platiť **princíp spravodlivého procesu**, a podľa jednotlivých druhov konaní by sa mali v týchto konaniach analo-

gicky aplikovať príslušné **zásady civilného (sporového a mimosporového), správneho a trestného procesu**.

Summary

The paper discerns between various types of proceedings within the concept of sports justice. It distinguishes between ordinary judicial procedure, arbitral procedure, autonomous internal procedure of dispute resolution, autonomous internal disciplinary procedure (including doping offences) and autonomous review procedure. Specifically the Slovakian legal regulation and autonomous rules of football in Slovakia were used as the basis of research. A set of basic principles and rules of Sports Procedural Law was identified.